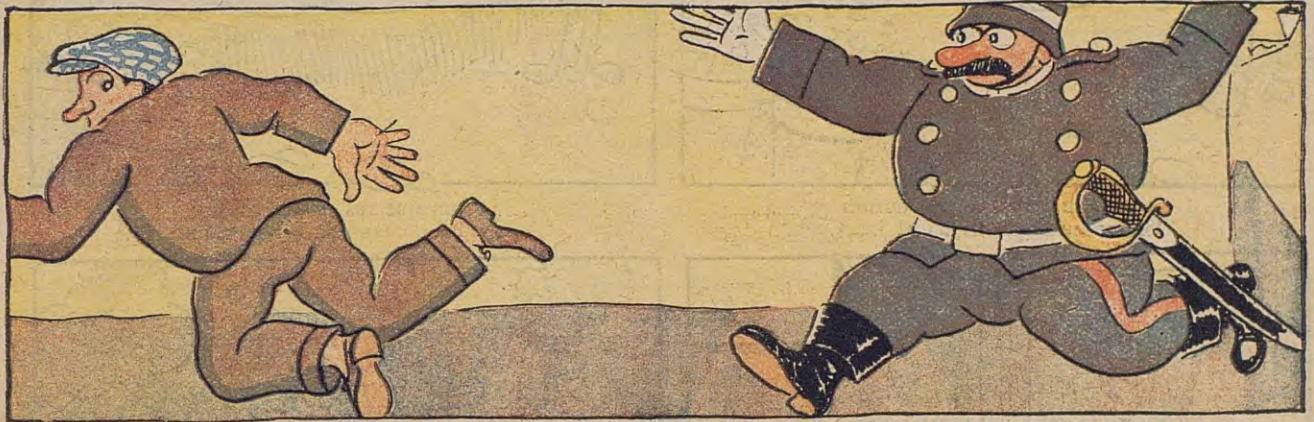

WAPOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

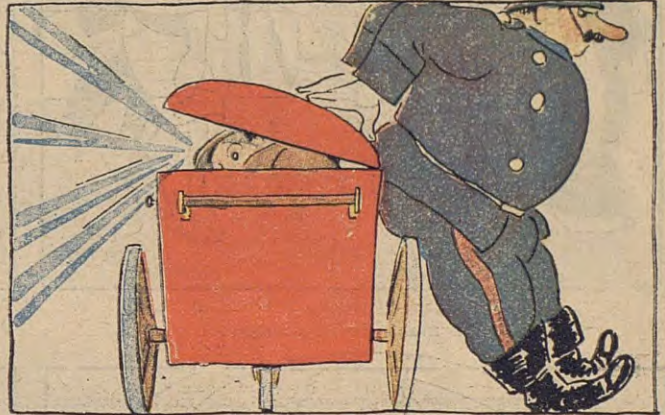
Una captura original

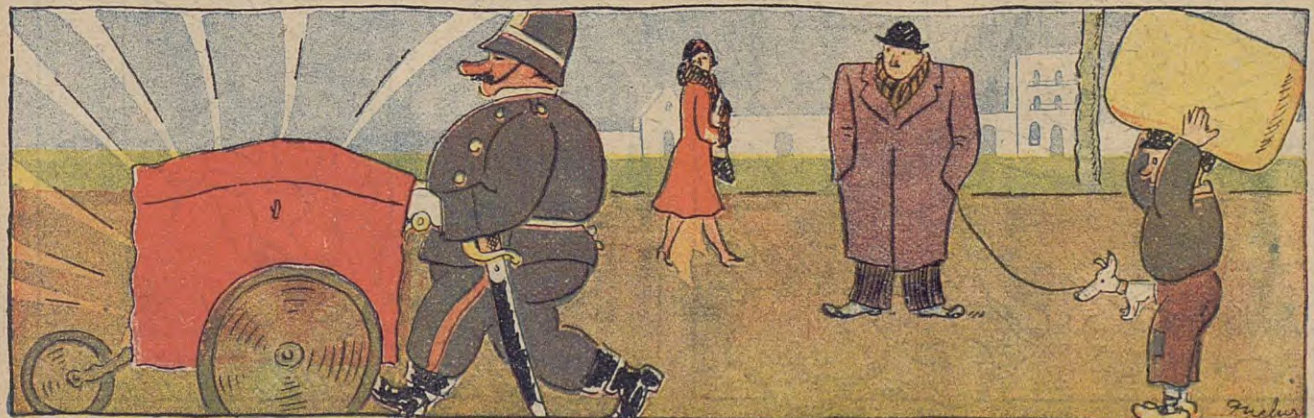
Un municipal empaita un mossega que corre com un mal esperit.

En tornar la cantonada, veu un carretó i s'hi amaga.

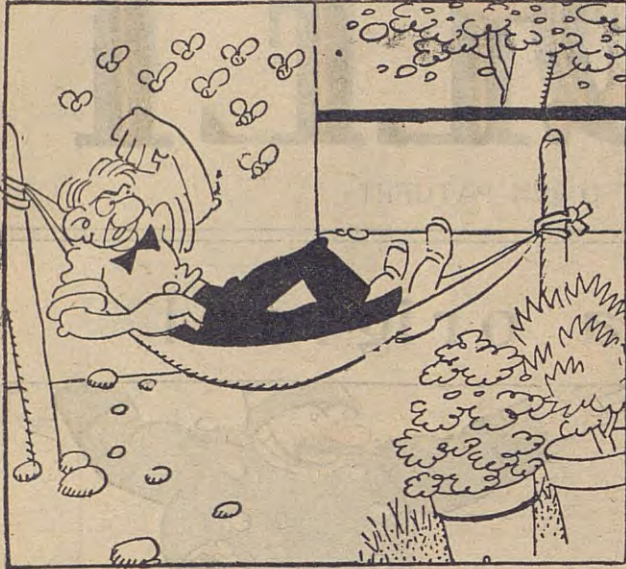
El municipal, que ha vist la maniobra, tot fent com aquell que no el veu, me'l tanca a dins.

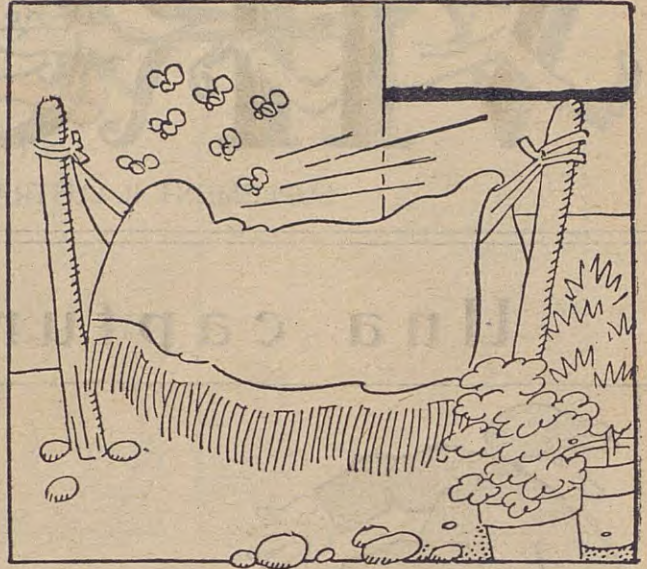
I se l'emporta a la presó, mentre el lladre espetera a dintre del carretó.

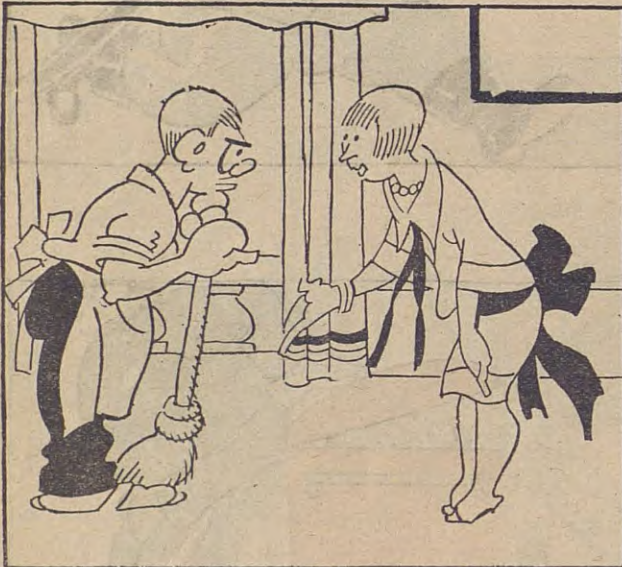
Massa energia

A en Pau no el deixen dormir
les mosques que hi ha al jardí.

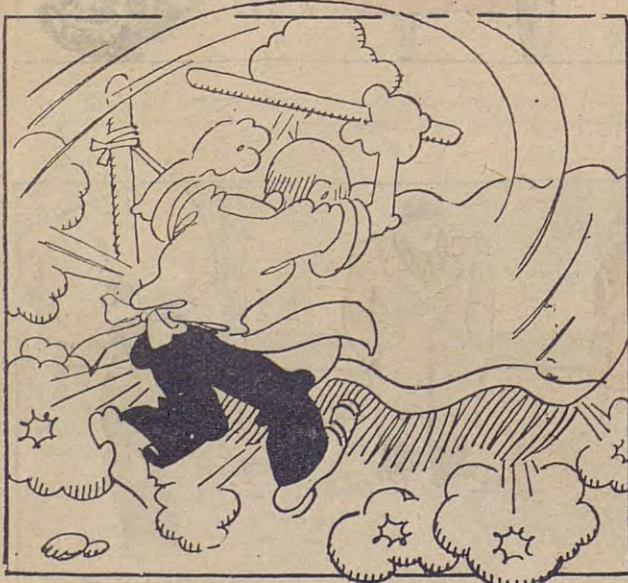
Com que res no les espanta
s'ha de tapà amb una manta.

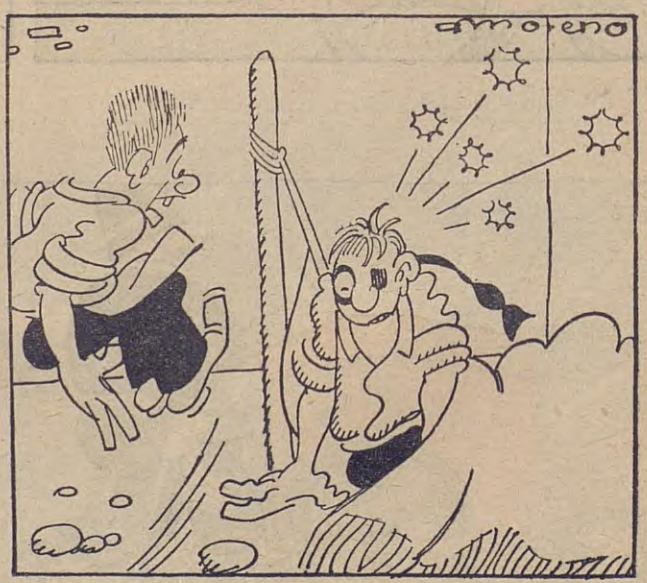
—Batista, recordara
que la manta ha d'espolsar.

Ai jardí corre en Batista
a espolsar-la amb mà d'artista.

Quan ha picat llarga estona
de què hi ha algú a dins s'adona.

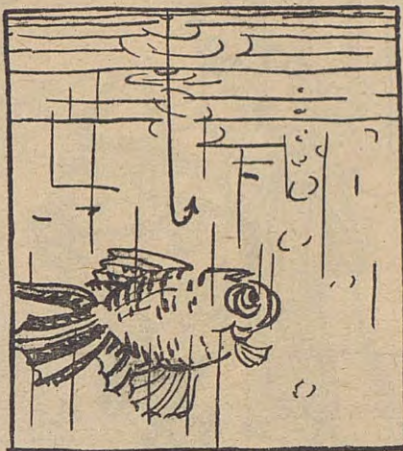
El seu amo n'ha sortit
tot ple de blaus i entontit.

Tot era d'afinar-hi

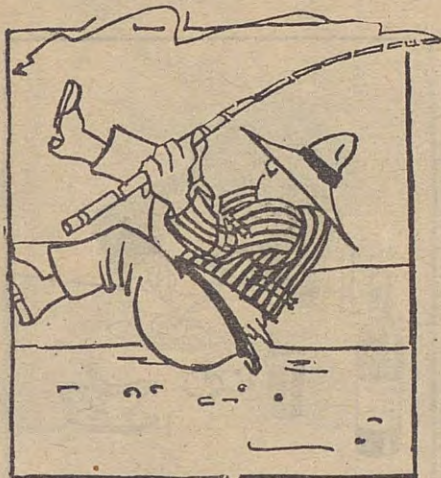
En Pau Patau se n'ha anat a pescar al Llobregat.

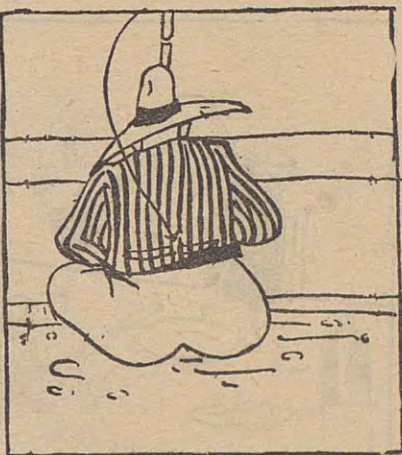
El peix es menja l'esquer, però a l'ham no s'hi enganxa rè.

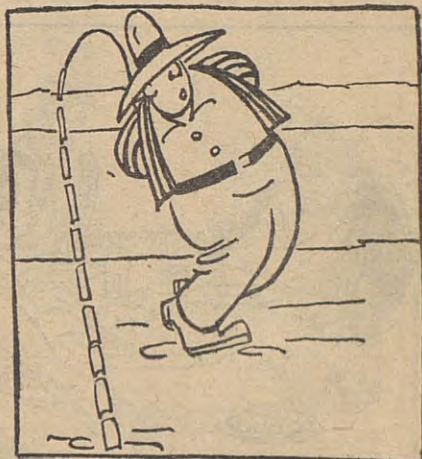
Tot sovint en Pau estira i examina l'ham amb ira.

Tan fort un cop ha estirat que l'ham en l'aire li ha anat.

I en davallar, quina pena! va a enganxar-se-li a l'esquena.

Amb els braços no hi arriba i es punxa si massa tiva.

Cercant qui el deslliurará una hora de camí fa.

Per fi, un pagès que ha trobat d'aquell ham l'ha deslliurat.

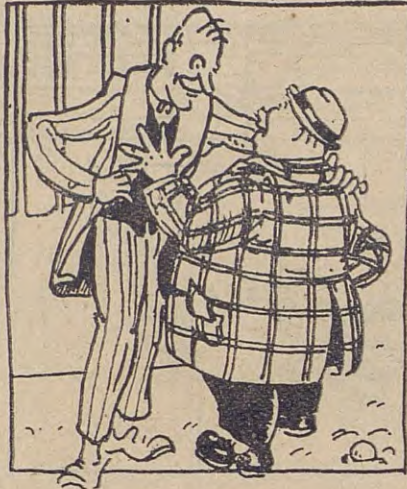
I li diu: —¿Per què, pavana, no us trèieu l'americana?

El caríssim amic

—Caram, amic Bartrés, quant temps sense veure't! Quina alegria! Quina sorpresa tindrà la dona!

—Sí, home, sí; avui m'he dit «no vull passar més...» Oh, i mira, m'hauràs de pagar el taxi, perquè no porto canvi...
—No faltava més...

—¿Prendràs l'aperitiu?
—De primera! I no hi anirien malament unes quantes olivetes, anxoves, patates, pernil, llonganissa... Qualsevol cosa... Porteu-ho tot...

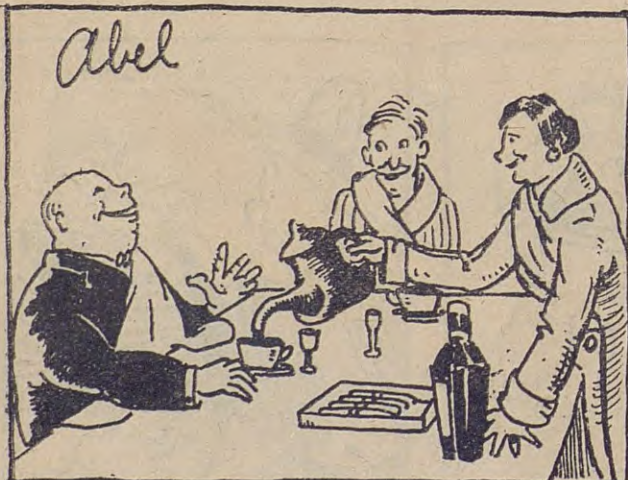
—Arròs? Visca! M'heu encertat el gust. Mai de la vida me n'he vist tip.

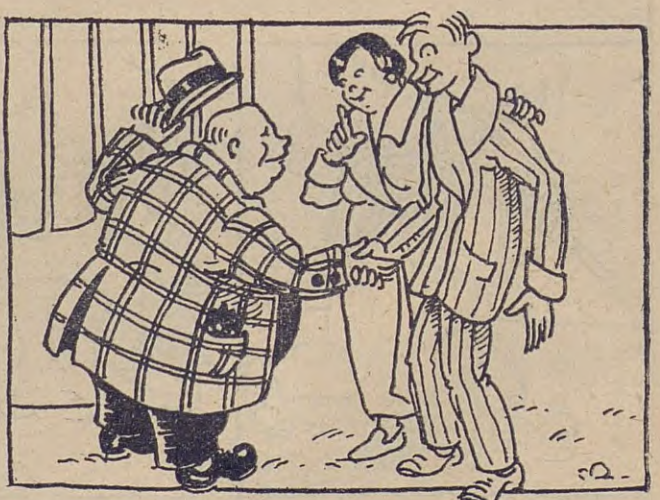
—Bé, vaja, poseu-me un pollastret més... Perquè vegeu que m'agrada.
—.....!!!

—Les llagostes són enganyadores... Molt d'embalum i poc tall... A mi més aviat em deixen buit l'estómac...

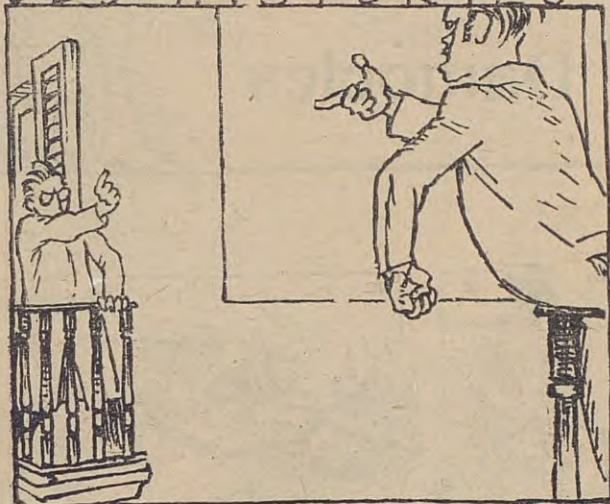
—Ara mateix us ho volia dir: no em porteu gelat... Cafè, licors i mitja dotzeneta de cigars—no són de l'Havana?, bé, vaja, tant se val per anar paint...

—Bé i vina més sovint.
La dona:—I sobretot no sigui tan CAR de veure!!!

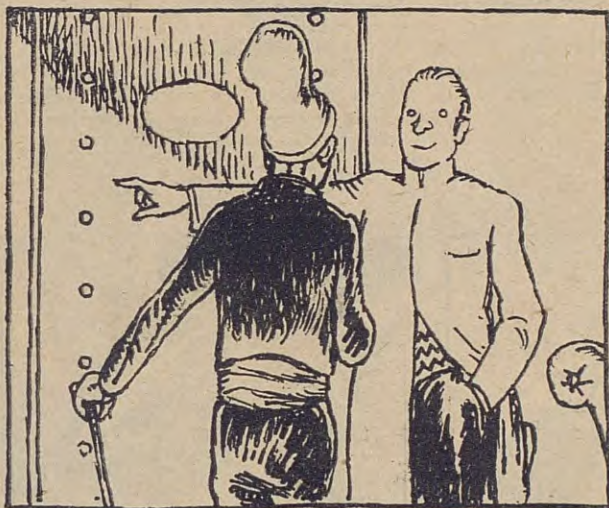
LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

Dos metges vivien davant per davant i com que eren enemics, sempre s'estaven barallant. Una vegada, vingué a la consulta d'un d'ells el batlle d'un poble de muntanya.

Era un malalt crònic, la qual cosa vol dir que no era la primera vegada que venia i, per tant, que ja eren amics amb el doctor. Així no us estranyarà que després de la visita enraonessin un xic de tot.

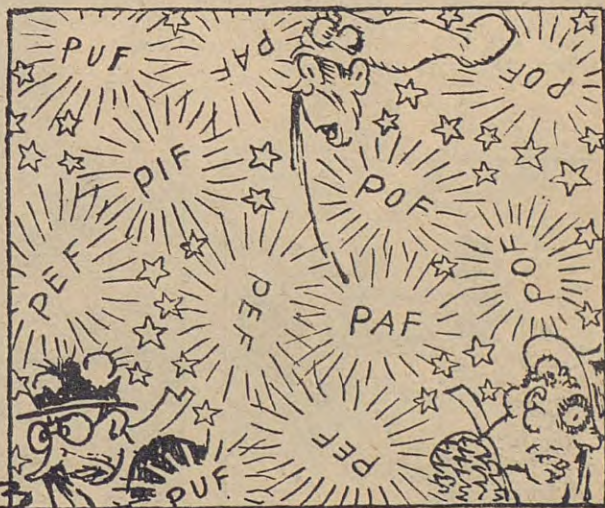
—Avui—digué el batlle—haig de buscar algú que vulgui venir al poble per la festa major a tocar el saxofon. Una idea malèvola passà pel cervell del doctor:—¿El saxofon?—digué.—Això ja és passat de moda. El que hem de buscar és algú que toqui el trigemin!

—¿I on podria trobar-lo?—Potser aquí davant mateix us donaran raó.—Me n'hi vaig! L'altre doctor l'acollí amablement i després d'escoltar la demanda va dir:—Prou, jo mateix vindré. ¿Que sereu gaires?—Oh! Podeu comptar que hi vindrà tot el poble!

Engrescat enormement davant d'un negoci tan rodó, el metge número dos acudí puntualment al poble de muntanya el dia convingut, sense acovardir-se per les sis hores de tren i quatre de tartana. En baixar-ne, ja va trobar el batlle que, encarant-lo amb un altre senyor, va dir-li:

—Tinc el gust de presentar-vos el director de l'orquestra en la qual vós tocareu el trigemin. En sentir allò el director no va poder aguantar-se el riure, el doctor va creure que ell i el batlle, avinguts, volien rifar-se'l, i la cosa acabà a bufetada seca i amb els tres trigèmims fets malbé.

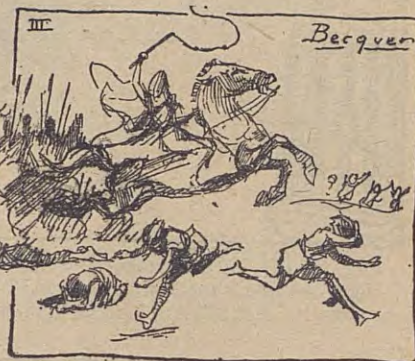
L'espasa de Damocles

I
Dionís, tirà de Siracusa, tenia, com tots els poderosos, una cort d'aduldors i de pescagangues. Entre ells excellia

II
un cortisà anomenat Damocles, el qual no cessava de dirigir les més exagerades lloances al seu cruel senyor.

III *Becquer*
—Oh, Dionís—li deia un dia—, tu ets l'home més feliç de la terra. Tot-hom t'obeeix, et respecta i t'estima. Tens riqueses i honors. ¿Què més pot desitjar un home?

IV
El tirà, sorneguer, li va dir: —¿De debò creus que sóc feliç? ¿T'agrada, doncs, estar al meu lloc i provar si s'hi està bé? —Oh, sí senyor!— exclamà Damocles tot content.

V
De seguida Dionís manà als seus servents que vestissin a Damocles amb les seves robes reials, i posant-li la corona al cap i el ceptre a les mans el féu conduir a la sala dels festins.

VI
Allà hi havia preparat un esplèndid dinar, servit en vaixel·la d'or per nombrosos esclaus. Un poeta recitava versos. Les lires i flautes sonaven dolçament.

VII
Damocles es sentia feliç. El rei mateix li posava vi gelat en una copa d'or i el convidava a beure... Però en alçar el cap per brindar la copa, restà aterrit...

VIII
Damunt seu mateix penjava del sostre una feixuga espasa, sostinguda només per un delicat fil de seda. El pobre cortisà cuità a demanar clemència.

IX
I el tirà li digué: —¿No deies que jo era tan feliç? Doncs, ja ho veus ara. T'espantes perquè has estat uns moments en perill de mort i jo hi estic a tothora!

Una invenció diabòlica

ERA un inventor, un infeliç d'aquests que es passen la vida recercant un nou sistema de botons de camisa que no s'amaguin sota la calaixera, de tramvies que vagin a l'hora o de màquines d'escriure que facin les cartes amb resposta i tot. D'a-

barcat a la darrera «Gaviota», que el sol s'era amagat darrera els cims d'Ordal i que els estels parpellejaven al cel. Justament llavors, resol't ja el problema dels gasos, es donà compte de la canya que tenia entre mans, l'aixecà i notà que el fil estirava, i tot content pensant que havia agafat peix acabà d'alçar-la i tragué un pot de llauna enganxat a l'ham.

I com que també sabia la solució del problema, va respondre al dimoni:

—Però ¿com em faràs creure que estaves aquí dins, mal esperit? Si no hi caps!

—¿Que no? Ara ho veuràs—respondgué el dimoni. I s'anà encabint perfectament dintre el pot... fins que l'inventor amb un moviment ràpid tornà a tapar. Només quedà a fora un tros de cua.

—Obre, obre!—cridava el dimoni. Ja et perdono, et faré ric!

—Ca, ca!—féu l'inventor—. No m'enredaràs pas!—I veient que per allà passejava un gat, no li acudí res millor que lligar la cua del gat a la cua del dimoni.

El gat, amb el pot de llauna lligat a la cua, partí com un mal esperit escullera enllà, i si no s'ha aturat ell i el dimoni ja deuen ésser a Mataró.

Però l'inventor acabava de tenir una idea genial, suggerida per la repentina aparició del dimoni sortint d'una capsa. Dibuíxà, planejà, executà i al cap de pocs dies llençà al mercat la nova joguina: La capseta que en destapar-la en surt un dimoni de drap amb una molla a dintre.

I amb aquesta invenció s'ha fet més ric que un grill.

DE COL.LABORACIO

(L'estranger, cridant desesperat, demana auxili.)

El pagès.—Refoll, què deu demanar aquest fulano; no l'entenc. ¿Que voleu fumar, potser?

quests que mentre cavilen i rumien qüestions científiques i transcendents s'obliden de les més essencials de la vida, com són menjar, vestir i jeure.

El pobre home, darrera dels seus plans per fabricar mongetes artificials a base de gas sulfhídric, arribà a un grau tan extrem de misèria, que no sabia què menjar. En aquestes circumstàncies, un amic seu que era pescador deportiu, un d'aquells contemplatius que al Martell de l'escullera es passen les hores esperant que piquin, sense notar que el que pica és el sol, es compadí d'ell i volgué procurar-li una manera de trobar menjar, manera ben problemàtica, com es veurà.

—Vina amb mi al Martell—li va dir—. Allà, de cara a la mar, podràs rumiar tant com vulguis i mentrestant sostens una canya amb la qual pots agafar algun peix de tant en tant i així almenys podràs sopar.

El pobre inventor es deixà convèncer i l'endemà era damunt d'un bloc de ciment, assegut en un caixó de fusta i amb una canya a les mans mentre rumiava el dispositiu especial perquè el gas de les mongetes no fes soroll en escapar-se del seu aparell.

Així rumiant i bressat dolçament pel murmuri de les ones, li anà passant el temps tan de pressa, que no s'adonà que ja tots els pescadors s'havien em-

—Tres mil anys, tres mil anys!—cridava el dimoni tot excitat—. Prepara't que he de matar-te!

—Matarme ¿per què?—exclamà el dissortat inventor.

—Perquè fa tres mil anys que el rei Salomó em va tancar en aquest pot: Vaig prometre llavors que faria ric al qui em deslliurés, però veient que passaven els anys i no em socorria ningú, vaig jurar venjar-me matant la primera persona que veiés.

Aquest conte ja l'havia sentit—pensà l'inventor, que era persona erudita.

El capellà de la presó.—¿I quines bones resolucions heu pres per a l'Any Nou?

El presidari.—Estar-me de jugar diners, beure aiguardent i anar al cine durant cinc anys, tres mesos i un dia.

(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Es veu com la medicina
si l'encerta, l'encertina.*

La Primavera ha arribat
i a tots dos els ha afectat.

A en Baliga li ha sortit
un gra al nas i un altre al dit.

A en Balaga el té frenètic
un atac d'estre poètic.

Veü a en Baliga el doctor
i recepta remei bo.

En Balaga mentrestant
els versos està acabant.

—A la farmàcia veïna
li faran la medicina.

Li duu, canviant els papers,
en lloc de recepta, un vers.

L'apotecari li ha fet
un aixarop de sonet.

I veïeu el què ha passat:
En Baliga s'ha curat!